

Arek v černém krátkém plášti na chvíli zastavil své ruce, snažící se nacpat do velkého batohu na stole příliš mnoho věcí, a zvedl oči k temné obloze. Rozeznal mraky divoce se ženoucí kupředu, poháněné silným jarním větrem, a ten pohled ho poprvé po několika letech potěšil. Tak dlouho se díval vzhůru, tak dlouho vnímal celým svým tělem ten podivný šepot vyzývající ho k odchodu. Včera tomu podlehl a byla to první věc v jeho životě, které si dovolil podlehnout, a konečně se rozhodl odejít. Měl dojem, že to bylo první samostatné rozhodnutí, které kdy udělal. Cítil lítost a smutek nad tím, že opouští klášter, že zanechá svého studia a nikdy se nestane Nejvyšším velmistrem psychických sil. Ale nejvíc ho bolelo pomýšlení na to, že opouští také své žáky. *Bez rozloučení!* zaburácelo mu v hlavě a on se rychle vrhl ke své činnosti, aby ten vyčítající hlas zastavil.

Včera od nich utekl uprostřed výuky. Jako by se jeho mozek úplně zbláznil, jako by chtěl to rozhodnutí udělat hned a okamžitě, než si to zase rozmyslí. Dokázal si živě představit jejich překvapené obličej a ještě teď cítil jejich sílící útoky na jeho mysl. Dožadovali se vysvětlení, ale on se nenechal přemoci, tak jako to udělal mnohokrát před tím, aby tak povzbudil jejich sebevědomí, že ve studiu psychických sil zase pokročili kupředu. Ne, tentokrát obrnil svou mysl silným psychickým štítem, o který se jejich útoky třísťily jako vlny o pevnou skálu.

Vběhl jako vítr do svého pokoje, sebral všechny knihy a odnesl je do knihovny. Ještě dnes po sobě všechno uklidí, zamete stopy, sbalí vše potřebné a rychle pryč. A tak to všechno začalo. Vrátit knihy, předat sváteční oblečení tvůrcům – oni už si poradí, co s tím – oznámit Osvícenému velmistrovi své rozhodnutí, a odejít. Myslel si, že to stačí, ale pak si uvědomil, že potřebuje víc, než svoje tělo a mysl. Co jídlo? Co nůž nebo dýka? Jeho vycvičené psychické dovednosti mu sice mohou v mnohém pomoci, ale maso nenakrájí. A co knihy, kterých se najednou nechtěl vzdát, jakmile se po nich natáhla kostnatá ruka správce knihovny? Jak to všechno unese na cestě, o které ani neví, jak bude vlastně dlouhá?

Když si tohle všechno uvědomil, stál už před pokojem Osvíceného a čekal na jeho přijetí. Kdyby se dveře neotevřely včas, asi by to vzdal a vrátil se zpět do své cely a ke své práci učitele. Jejich rozhovor byl nesmírně dlouhý, ale Osvícený se ho nepokusil nijak zadržet. Bylo to překvapující zjištění. Nakonec mu pro jeho cestu poskytl všechno, o čem si řekl, a tvůrci ihned všechny požadované předměty přinesli.

Jak snadné to bylo, pomyslel si a se spokojeným úsměvem na rtech sledoval, jak obloha začíná světlat. Nakonec měl i čas se trochu prospat. A teď, několik minut před tím, než se probudí první strážce, plný odhodlání konečně vyrazí do dálek jako ten vítr tam nahore.

„Velmistře Sherridane,“ ozvalo se za ním a on se rychle otočil, protože nikoho neslyšel přicházet, ani otevírat dveře. Příchozí za sebou tiše zavřel a sklopil hlavu. Jeho neupravené vlasy a nedopnutá halena prozrazovaly, že velice spěchal. Sherridan ho však nenapomenul, nikdy si nepotrpěl na pravidla, jen si povzdechl. Nechtěl, aby ho tady takhle někdo našel, a už vůbec ne jeho žák.

„Vy odcházíte, mistře?“ zašeptal učedník, stále se neodvažuje zvednout hlavu. Snad cítil, že velmistr jej nechtěl ani vidět. Jeho oči jako by těkaly po kamenných dlaždicích a pestrobarevném koberci, který je částečně zakrýval. Jen na pár vteřin se odhodlaly zvednout ke stolu a křeslu, přes něž byl přehozen starý cestovní plášť, a k zavřené skříni, která už nemá co skrývat, a k malé knihovničce u stěny. Byla už téměř prázdná. Těch pár posledních knih stále marně čekalo na svoje místo v batohu.

„Ano, Šoe,“ Sherridan se otočil zpět k velkému batohu, aby se nemusel dívat do jeho zoufalých, smutných očí, a s konečnou rozhodností zatáhl za šňůru a batoh tak zavřel.

„Proč? Kam? Omrzeli jsme vás? Nesnažíme se dost? Děláme příliš mnoho chyb?“

„To přece k učňům patří, Šoe,“ přerušil ho velmistr.

Šoe ztichl. Možná, že bojoval s pláčem, protože pořád nechápal, proč jeho milovaný velmistr odchází. Cítil, že tu není vítán, ale spolužáci poslali právě jeho, aby zjistil, co se děje. Nebo aby Sherridana přemluvil, aby napravil včerejší nedokončenou výuku a vrátil se dnes

k přerušené hodině? Jenomže teď uviděl cestovní plášť a napěchovaný batoh. Chtěl se zeptat, kdy se velmistr vrátí. Ale zarazila jej prázdná knihovna a holý stůl. Fay Lee to říkal. Když vzdali svoje útoky na prchajícího velmistra a pochopili, že tentokrát to není hra, ale že se něco děje, Fay poznamenal, že má dojem, že už velmistra nikdy neuvidí.

„To není ten důvod.“

„Dají vám jinde víc...?“

„Neodcházím do jiného kláštera, ani do města,“ velmistr se konečně otočil zpět a setkal se s jeho vlhkýma očima. „Jdu úplně pryč. Daleko. Pryč od všeho, od arekú, ...ode zdi.“

„Propustil vás Osvícený velmistr?“

„Ne, Šoe. Jdu sám od sebe. A nikdo o tom neví, kromě něj.“

„Měl jste vidění?“

„Nevím... Ne,“ řekl tiše velmistr a cítil, jak jeho hlas před ním slábne, když ztrácí všechny pro něj pochopitelné důvody. Strážci prý nemohou lhát a Sherridan cítil, že by jeho hlas sehnal ještě dřív, než by vůbec otevřel ústa.

„Tak proč tedy?! Proč?!“ Šoe se zarazil a rychle sklonil hlavu. Už to přehnal, nechal se unést emocemi a křičel na velmistra. Přemýšlel, jestli se má rychle omluvit a políbit Sherridanovi ruce. Jenomže on přece odchází. Je vlastně ještě velmistrem?

„Šoe,“ Sherridan k němu přistoupil a vzal ho za ruce, jak jen přátelé a sobě rovní mohou, a znovu tím tak porušil všechny předpisy. Šoe sklonil hlavu, aby dal najevo své podřízené postavení. „Mnohdy prostě jen cítíš, že něco musíš udělat. Já nevím proč, nedokážu ti to vysvětlit, ale vím, že musím pryč.“ Učitel pustil jeho ruce a poodešel k oknu pro své věci. „Něco mě tu svírá, drtí... Nevím, možná ty zdi, lidi, řád. Nechci říct, že to všechno nenávidím. Vždyť víš, že jste pro mě byli víc než jen žáci, ale... Je tu ještě něco jiného. Snad něco ve mě, něco, co mě nutí odejít.“

„A co my? Nezáleží vám na tom, jak to s námi dopadne? Jak složíme zkoušky? Jak pochopíme celý smysl řádu a...“

„Však přijde nový mistr, stejně dobrý...“

„Ale nebudete to vy!“

Oba zmlkli. Oblouha za oknem už viditelně zesvětlila, blížil se východ slunce. Sherridan vzal své věci a vyšel ze dveří. Šoe ho tiše následoval. Za jejich zády zůstal jen prázdný pokoj. Nic víc, nic míň. Velmistr se na svůj bývalý domov ani nepodíval. Když zavřel dveře, bylo to, jako by prostě jen otočil stránku v knize. To, co bylo, je za ním a nechť se k tomu vracet, a spousta nového a nepoznaného čekala před ním, na to se těšil.

„Šoe,“ ještě jednou se otočil. Student pozvedl hlavu se vzpurným a smutným pohledem zároveň. „Nechci, aby si mysleli, že mi na nich nezáleží. Přece víš, že to tak není. Řekni jim...“

„Já vím,“ zašeptal.

Sherridan kývl hlavou a vytáhl ze záhybů pláště váček z černé kůže. Podal jej svému žákovi a tiše to zazvonilo na jeho dlani. Až ho bodlo u srdce, když viděl, jak chladně to Šoe strká do kapsy svého krátkého pláště. Nebylo to to, co od svého velmistra očekával.

„Tak... sbohem,“ zašeptal Sherridan a přitlačil na jednu z cihel ve zdi, vlevo se otevřel tajný východ a on do něj odhodlaně vstoupil. Pohltila jej tma.

„Asi...“ ztěžka polkl jeho žák, vyčkávající na světly ozářené chodbě. „Asi vás už nikdy neuvidím.“

„Asi ne, Šoe,“ zavrtěl hlavou velmistr. Vzápětí se vchod zavřel.

Šoe sledoval, jak se dveře zavírají, jako by stále nemohl uvěřit tomu, že Sherridana už nikdy neuvidí. Když dveře dolehly, ozvalo se tiché cvaknutí a ten zvuk, tak náhle hlasitý a zřetelný v tichu prázdné chodby, jako by Šoa probudil. Náhle měl pocit, že neudělal nic,

nebo při nejmenším jen málo z toho, co mohl udělat, aby Sherridana přemluvil. Vždyť jeho velmistr vlastně žádný pořádný důvod k odchodu neměl... Vrhel se ke zdi a zabušil na ni svými pěstmi. „Sherridane! Velmistře!“ vykřikl, a pak se zarazil. Jeho křik, mohl dolétnout až ke dveřím dalších velmistřů a probudit je. Smutně pohlédl na nehybnou zeď. Kdyby před chvílí neviděl otevřený vchod, ani by teď nepoznal, že tu nějaký byl. A pak se pomalu vydal podél zdi chodbou dál. Kolem něj vládl naprostý klid. Pokoje mistrů a velmistřů, jejichž dveře míjel, byly zcela tiché, zřejmě ještě ponořené do hlubokého spánku. Ale už brzy zazní ranní zvon zvoucí k modlitbě. Šoe si musí pospíšet.

Zamířil k bočnímu vnitřnímu nádvoří s umělým vodopádem uprostřed. Znamenalo to, že musel vystoupat několik pater patřících učitelům a projít úzkou uličkou vedoucí k části určené žákům. Rychleji by tam došel přes hlavní knihovnu, ale on se chtěl vyhnout jakémukoli arekovi a v knihovně teď velmi často trávili noc mladí čekatelé, budoucí mistři, připravující se na své zkoušky.

Nádvoří bylo jako vždy v tuto dobu úplně prázdné. A zůstane opuštěné ještě půl dne, takže tady bude mít klid. Po modlitbě a snídani se všichni odeberou do tříd a zkušeben, nebo přímo do arény. Jen jeho třída měla volno. Volno do té doby, než přijde nový mistr. Jeho přátelé, spolužáci, si asi teď někde užívali chvíle oddechu, chvíle bez učení, a on...? Ale ne, to by jim křivdil. Určitě jim taky nebylo do smíchu. Ale jen on chtěl být v tuto chvíli sám. Cítil se jako tělo bez duše, jako prázdná schránka bez citů, oproštěná od bolesti nad ztrátou milovaného velmistra. Složil se na navlhlý mech, který jako zelený pás celý vodopád obklopoval, a omyl si obličej chladnou vodou, aby zahladil stopy po pláči. Vysoko nad ním se rozezněl zvon.

Šoe ho poslouchal, a teprve až dozněl, váhavě sáhl do kapsy pro váček z černé kůže a vysypal si jeho obsah na dlaň. Byly to čtyři kulaté amulety. Prohlížel si černé ornamenty vyryté do vzácného zlata a rozeznával jednotlivá jména všech svých spolužáků. Jeden nesl také jeho jméno. Přejížděl prsty po rýhách, které jeho učitel jistě vytvořil pouze silou vůle. Muselo to být před chvílí, protože kov stále jemně vibroval. Bez váhání si jej pověsil na krk.

Šoe, ozvalo se někde hluboko v jeho mysli.

Ano? zavolal v odpověď do rozlehlých plání duchovního světa a rychle vracel zbylé kouzelné předměty zpět do váčku.

Osvícený velmistr tě volá, zazněl onen hlas po chvíli. Šoemu přešel mráz po zádech. Tento hlas nemohl patřit nikomu jinému, než Nejvyššímu velmistřovi psychických sil. Strážci, který byl zároveň také pobočníkem Osvíceného velmistra, vůdce celého tohoto kláštera.

Šoe vstal a otočil se. Postava onoho mocného areka se třepotala ve vzduchu mezi bílými sloupy na kraji nádvoří, kudy vedla chodba, kterou před chvílí Šoe přišel. Šoe věděl, že to je jen astrální podoba jeho těla. Že Nejvyšší ve skutečnosti nestojí tady na nádvoří, ale někde poblíž Osvíceného velmistra. Že má jistě oči zavřeny a plně se soustředí na toto obtížné kouzlo. I Šoe se o to jednou pokusil, ale nedokázal udělat víc, než dva kroky, pak se s úlekem vrátil do svého těla.

Šoeho prsty rychle zapínaly kostěné knoflíky u krátkého modrého kabátku. Když před chvílí mluvil se Sherridanem, mohl si dopřát trochu pohodlí. Teď se ale musel rychle upravit. Obraz Nejvyššího jej mlčky pozoroval.

Nespěchej, řekl arek po chvíli, když Šoe vytáhl z kapsy světle modrou sponu a jal se spoutat své dlouhé černé vlasy do složitého účesu. Do druhého odbití zvonu nezbyvalo mnoho. Pak započne modlitba. Její ukončení pak ohlásí třetí zvon. *Přijdi dřív, než skončí poslední úder zvonu*, poradil mu hlas v jeho hlavě a obrys postavy se rozplynul.

Jak Šoe bojoval se svými neposlušnými vlasy, cítil, že se mu ruce třesou nervozitou. Nebývalo zvykem, aby Osvícený velmistr žádal studenta o vynechání ranní modlitby.

„Šoe?“ ozval se za ním známý hlas jeho spolužáka.

„Nemám teď čas, Faye,“ odpověděl a zaslechl, jak chlapec spěchá až k němu.

„Osvícený velmistr mě volá, hned po modlitbě.“

„Co ti chce?“

Šoe se pokusil zavrtět hlavou. Na chvíli se mu zdálo, že účes už drží. Na rameno mu dopadla ruka Faye Leeho. Přítel váhavě pohlédl do Šoových očí.

„A Sherridan?“ zeptal se.

„Odešel,“ odpověděl Šoe a zatnul zuby, aby ovládl pláč.

„Tak přece. Já myslel...“

„Že ho přemluvíme? To ne.“ Oba na vteřinku zmlkli.

„Něco vám poslal,“ odhodlal se Šoe a volnou rukou sáhl do kapsy, aby příteli podal váček.

„Co je to?“

„Podívej se sám. A... taky to rozdej ostatním,“ pomalu vykročil chodbou, ale v zápětí zrychlil, když se mu nad hlavou rozeznělo druhé odbíjení.

„Jen řekni klukům, že Sherridan musel jít.“

„Měl vidění?“ zastavil ho ještě Fay Lee.

Šoe chvíli mlčel, pak téměř nezatelně přikývl. „Asi.“ Vypadalo to, jako by si nechtěl rozházet pevně stažené vlasy, než že nezná odpověď. A pak se rychle rozběhl k sálu Osvíceného velmistra. Říká se, že strážce nikdy nelže, že to prostě nedokáže. A Šoe nechtěl příteli popisovat celý rozhovor se Sherridanem.

Jak spěchal hlavní chodbou k Velkému sálu, jeho rty tiše šeptaly ta slova modlitby. Uklidňovalo ho to a navíc se tak cítil mnohem lépe, když alespoň v duchu mohl být s ostatními v klášterní kapli.

Sherridan tiše spěchal úzkou chodbou, která se neustále svažovala kamsi dolů. Na cestu si svítil magických světlem, protože každou chvíli jej překvapilo několik schodů. Sotva se rozloučil se Šoem a dveře se zavřely, ozvalo se za jeho zády několik tupých úderů a to ho přimělo ke spěchu. Věděl, že to je jeho oblíbený žák, a proto ho každá z těch ran bodala do srdce jako dýka a prosila o návrat. S každým otevřením dveří doufal, že mu zavane do tváří čerstvý ranní vítr, který mu dodá sílu a odhodlání skutečně odejít. Do těchto míst nikdy nezavítal, věděl jen, že to jsou uličky, kudy lovci odcházejí ven z kláštera, aby svým uměním obohatili skromný klášterní jídelniček. Jeden z lovců mu cestu stručně popsal, ale stejně měl po chvíli Sherridan strach, jestli nezabloudil.

„Tudy, velmistře,“ ozvalo se znenadání kousek od něj, právě když míjel další křižovatku. Otočil se tím směrem a v bledém světle rozeznal statnou postavu lovce ležérně se opírající o navlhlou stěnu chodby. „Tedy pokud nemíříš od kuchyně...“ dodal strážce a Sherridan jen mohl tušit jeho škodolibý úsměv.

„Thanal?“ zeptal se váhavě Sherridan, neměl zrovna paměť na jména.

„Thanael,“ opravil ho lovec. „Řekl jsem si, že tě raději doprovodím. Kdyby ses ztratil, musel bych tě hledat, a to by bylo složitější, než tě prostě vypustit ven.“ Lovec se odlepil ode zdi a vyrazil kupředu.

„Díky,“ špitl Sherridan.

„Spěcháme?“ zeptal se po chvíli Thanael, asi se mu zdálo, že se Sherridan se svým světlem na něj příliš tlačí. Sherridan se pozastavil a nechal svému průvodci o krok větší náskok. Teď, když tu byl někdo další, kdo rozptýlil jeho myšlenky, necítil už potřebu tolik utíkat pryč. „Já jen, žes tou křižovatkou prolétl jako vítr,“ dodal Thanael a na vteřinku se ohlédl přes rameno, když Sherridan neodpovídal.

„Nepotřebuješ světlo?“ nechal Sherridan lovcovu otázku znovu bez odpovědi.

„Ani ne. Terrexantence viděl ve tmě a my už jsme si taky zvykli.“ Tím *my* samozřejmě myslel ostatní lovce a správce, kteří se často pohybovali těmito chodbami.

Sherridan se přinutil na chvíli zvednout zrak od průvodcových chodidel a nečekaných schodů a pohlédl na Thanaelova záda. Lovec si nesl dlouhý luk a toulec šípů, u pasu mu visela dlouhá dýka a měch s vodou.

„Vyrážíš na lov?“

„No když už budu venku... Přece tam nepůjdu zbytečně.“ Thanael se konečně zastavil a položil ruku na mohutné dřevěné dveře. Sherridan si všiml, že ve tmě matně světélkovaly starými znaky. Thanael šeptl jednoduché zaklínadlo, a pak se otočil na velmistra. V magickém světle se jeho oči podivně zablýskly: „Bude to pro tebe poprvé, co

něco zabiješ, že?“ Sherridanovi se při tom pomýšlení až zatočila hlava. Do teď na to nějak nemyslel. Myslel na to, že si určitě nějaké maso obstará, přemýšlel o tom, jak zvíře naporcuje, a také se ptal tvůrců, jak se zpracovává kůže. Ale na tu podstatnou věc – jak zvíře zabije – jako by se bál pomyslet. Thanael se rozchechtal a plácl ho po rameni. „Máš stejný výraz v obličejí, jako malí nováčci!“ poznamenal a opřel se do dveří. Sherridan rychle zhasl své světlo.

Jak se dveře otevřely, dovnitř se nahrnul studený čerstvý vzduch. Thanael vyšel ven, tam se zastavil a zhluboka se nadechl: „Příroda volá! Nebojme se, lovci!“ zakřičel do ticha, a pak se otočil. Kousek za ním se ozvalo poplašené mávání křidel ptáků, jejich stíny se pak mihly po tmavé obloze nad lovcovou hlavou. Sherridan stál v temnotě klášterních zdí. Ta drobná bytůstka v jeho hlavě – seznam všem pravidel – křičela, aby se vrátil, protože strážce nesmí nikdy zabít, a na podporu svých tvrzení přidávala vyčítající pohledy Sherridanových žáků.

„Velmistr se hodlá zbaběle vrátit do bezpečné teplé postýlky?“ zeptal se po chvíli Thanael, vsunul si palce do kapes u kožených kalhot a naklonil hlavu na stranu. Jeden pramen černých vlasů mu vyklouzl z culíku a svezl se mu před tvář.

„Ne,“ rychle odpověděl Sherridan, ale na ušlapanou zem před bránou stejně našlápl nějak roztřeseně.

Thanael se znovu zachechtal. „Do arény lezete, ale zabít byste nedokázali,“ posměšně poznamenal.

„Asi proto tam vy lovci nesmíte,“ pokusil se Sherridan nějak mu jeho rýpavé vtípky oplatit.

„Tak zavři dveře a zamkni je. Kouzlo, počítám, znáš,“ rozkázal a otočil se. Slunce už začínalo vykukovat nad obzorem, a tak mohl Sherridan rozpoznat tři uzounké pěšinky, mizející kdesi v divoké záplavě nekonečného pralesa.

„Tak kterou si vybereš?“ zeptal se Thanael, sotva se k němu Sherridan přidal. Dveře za nimi opět zářily svou modrou barvou, kouzlo tichounce vrnělo, takže Thanael ani nemusel kontrolovat, že jeho host vykonal vše správně.

„Třeba tou prostřední,“ pokrčil rameny Sherridan. Neměl nejmenší tušení, kam jde, ani jak daleko. Jen si říkal, že až přijde ta správná chvíle zastavit, nějak se to dozví. A Thanael sebevědomě vykročil.

Po několika minutách ostré chůze nabyl Sherridan dojmu, že tu upovídanou část má Thanael za sebou, a že tak má možnost konečně si svou pouť vychutnat. Nikdy nebyl za zdmi kláštera, všechno, čím nyní procházel, mohl dříve sledovat jen z okna svého pokoje. Několikrát měl sice možnost vyrazit do města, ale to bylo jen pár mil daleko a cesta tam byla dlážděná, keře kolem relativně upravené, alespoň do té míry, aby se chodci nemuseli vyhýbat větvičkám a na podzim neuklouzli na mokřém listí. Tady šli po cestičce, kterou vyšlapali vlastníma nohama sami lovci. Chvilí vedla příkře dolů a byla samý kámen a kořen, pak se ale jaksi znenadání srovnala, zazelenala a v podstatě zmizela pod hustou trávou a mechem. Sherridan si užíval to tiché šumění, zpěv probouzejících se ptáků, třpyt rosy na listech v teplých paprscích vycházejícího slunce, slibujících pěkný den. Jeho oči těkaly z jedné barvy na druhou, tolik květin a různých rostlin nikdy ani neviděl. Znal jen ty, které se učil při studiu základního léčitelství.

Slunce postoupilo výš a Sherridan si začal více všímat života okolo. Neustále měl dojem, že mezi stromy se něco šustlo, a tam před Thanaelem se cosi malého mihlo, nad hlavami jim s křikem přelétlo hejno vyplašených ptáků. Bylo ale čím dál tím víc obtížnější něco sledovat v houstnoucí zeleni. Až si uvědomil, že skoro s každým krokem musí zvedat ruce, aby ho do očí nešlehly větve keřů a stromů, a začínal mít dojem, že Thanael před ním nesleduje určitou stezku, ale určuje si směr sám. A navíc hodně zpomalili.

„Víme, kam jdeme?“ rozhodl se nakonec zeptat.

„A potřebujeme to vědět?“ odpověděl mu Thanael otázkou. „Myslel jsem, že je ti jedno, kam jdeme.“ Sherridan na to jen pokrčil rameny. A pak se Thanael znenadání zastavil. Sherridan ustrnul a rozhlédl se kolem sebe. Tam napravo jako by bylo více světla. Thanael se ale sehnul k zemi, a pak sykl, snad aby Sherridana předem upozornil, že od teď se musí chovat tiše.

